

Kıymet kaybedince bilinir

Suda yaşayan balık, suyun kıymetini bilmez; fakat sudan çıkarıldığı an, nefes için çırpındıkça aslında hayatının o suya bağlı olduğunu idrak eder. İnsan da böyledir: İçinde bulunduğu nimetlere alışır, onları sıradanlaştırır ve çoğu zaman şükürünü eda edemez. Ta ki o nimet elinden alınana kadar...

Rivayet edilir ki bir padişah, daha önce deniz görmemiş kölesiyle gemiye biner.

Köle korkudan titrer, ağlar, feryat eder; ne teselli fayda verir ne söz. Bunun üzerine hikmet sahibi bir ihtiyar, izin alarak köleyi denize attırır. Köle birkaç kez suya batıp çıkar, boğulma tehlikesi geçirir; sonra saçından tutularak gemiye çekilir. Bu defa köle gemiye öyle bir sarılır ki, bir köşeye çekilip sessizce oturur.

Padişah bunun hikmetini sorunca ihtiyar şöyle der: **“O, boğulmanın ne demek olduğunu tatmamıştı; bu yüzden gemideki emniyetin kıymetini bilmiyordu.”**

İşte insan da böyledir: Musibet görmeden nimetin değerini anlamaz, kaybetmeden sahip olduklarının farkına varmaz. Bu sebeple asıl fakirlik nimetsizlik değil, nimetin farkında olmamaktır; hakiki şükür ise nimeti kaybetmeden önce yapılanıdır.

Bazen Rabbimiz, kıymetini anlayalım ve şükre dönelim diye nimeti bir anlığına çeker...

İnsan, elindeyken fark etmediği değeri, yokluğunda daha derinden hisseder. O daralma, o eksiklik, aslında bir ceza değil; bir uyandırma. Kalbi gafletten sarsar, dili şükre sevk eder, insanı yeniden nimetin sahibine yönlendirir.

Çünkü bazı hakikatler, ancak kaybetmenin eşiğinde anlaşılır; bazı şükürler ise ancak yoklukla uyanır. Bu yüzden her eksiliş, bir hatırlatmadır.